

“Els tebis perden la capacitat de contemplació”

Dc, 16/11/2016 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del papa Francesc a la casa de Santa Marta. *Dimarts, 15 de novembre de 2016.*

No a la tranquil·litat que enganya, allà no hi ha Déu. El Senyor reprendrà la tranquil·litat sense consistència dels tebis. És una tranquil·litat que enganya.

Què pensa un tebi? Aquell que no és un cristià ni fred ni càlid? Ho diu aquí el Senyor: creu que és ric. «M'he enriquit i no necessito res més. Estic tranquil». És una tranquil·litat que és enganyosa. Quan a l'ànima d'una Església, d'una família, d'una comunitat, d'una persona sempre està tot tranquil, allà no hi ha Déu.

El Senyor mostra als tebis que són nus, les seves riqueses no vénen de Déu.

El Senyor, adverteix, els defineix –creuen que són rics– infeliços i miserables i ho fa per amor, per a que descobreixin una altra riquesa, aquella que només Ell els pot donar:

No la riquesa de l'ànima que tu creus tenir perquè ets bo, perquè fas les coses bé, una ànima tota tranquil·la: una altra riquesa, aquella que ve de Déu, que porta sempre una creu, que sempre porta tempesta, que sempre porta alguna inquietud a l'ànima. I t'aconsello comprar vestits blancs, per vestir-te, per a què no es mostri la teva vergonyosa nuesa: els tebis no s'adonen que són nus, com la falla del rei nu a qui un nen diu: «Però si el rei és nu!»... els tebis són nus.

Els tebis perden la capacitat de contemplació, la capacitat de veure les grans i precioses coses de Déu. Per això, el Senyor mira de desvelar-los, d'ajudar-los a convertir-se. Però el Senyor hi és també d'una altra manera: hi és per convidar-nos: «Sóc a la porta i truco». Cal ser capaços de sentir quan el Senyor truca a la nostra porta, perquè vol donar-nos alguna cosa bona, vol entrar a casa nostra.

Saber entendre quan el Senyor ens truca a la porta. Hi ha cristians, que no s'adonen quan el Senyor els truca, tots els sorolls són iguals per a ells. Cal doncs entendre bé quan truca el Senyor, quan ens vol portar a la seva consolació. El Senyor és davant nostre també per fer-se convidar. És el que li va passar a Zacaries, tal i com explica l'Evangeli d'avui: «La curiositat de Zacaries, el petit, ha estat promoguda per l'Esperit Sant.

La iniciativa ve de l'Esperit Sant en vers el Senyor: el Senyor hi és. Aixeca els ulls i diu: Vine, convida'm a casa teva» El Senyor hi és... sempre hi és amb amor: o per corregir-nos o per convidar-nos a sopar o per fer-se convidar. Hi és per dir-nos: «Desperta». Hi és per dir-nos: «Obre». Hi és per dir-nos: «Baixa». Però sempre hi és Ell. Sé jo distingir dins del meu cor quan el Senyor em diu «Desperta»? Quan em diu «obre»? I quan em diu «baixa»? Que l'Esperit Sant ens doni la gràcia de saber diferenciar aquestes crides.

Traducció: Mònica Mor -Catalunya Religió